

лень пжть стигнала въ кжщи прѣди мжжа си и бързо се прѣоблѣкла въ своитѣ дрѣхи. Слѣдъ единъ часъ всички тичали изъ двореца: „Царьтъ си иде, царьтъ си иде!“ Царицата се хвърлила на срѣща му, а той съ всички се поздравлявалъ, само нея не искалъ да погледне. Той казалъ на министритѣ си: „Ето, господа, каква жена имамъ! Сега на вратѣтъ ми се хвърля, а когато ѝ писахъ, всичко да продаде само мене отъ затвора да отърве, тя нищо не направи! За какво е мислила, като е забравила мжжа си?“ — Министритѣ казали на царя, че царицата щомъ получила писмото му нѣгдѣ се изгубила и чакъ сега я виждатъ въ двореца. Царьтъ силно се разсърдилъ и заповѣдалъ: „Господа министри, сждете моята жена по правда и по истина— гдѣ се е крила и защо не е искала да ме откупи? Вие не бихте видѣли никога своя царь, ако не бѣше младия гусларь — готовъ съмъ половината царство да му дамъ!“

Въ това врѣме царицата сполучила да се придреша като гусларь, влѣзла въ двора и засвирила. Царьтъ щомъ го чулъ, ратичалъ се на срѣща му хваналъ го за ржка, завелъ го въ палата си и казалъ на придворнитѣ: „Ето, вижте, този гусларь ме избави отъ затвора!“ — Гусларьтъ хвърлилъ горната си дрѣха и всички познали добрата царица! Царьтъ останалъ като вкамененъ отъ тази голѣма радость. Той устроилъ голѣмъ и разкошенъ пирь, па заповѣдалъ да се весели мало и голѣмо.

